

Όπως τα διψασμένα ελάφια τρέχουν στις πηγές των υδάτων, με τόση και περισσότερη θέρμη συνωστιζόταν ο κόσμος για να συναντηθεί με τον Ιησού και να ακούσει την θεία διδασκαλία Του. Όταν διαδόθηκε κάποτε πως βρισκόταν σε ένα σπίτι στην Καπερναούμ (ίσως του Πέτρου), συγκεντρώθηκαν τόσο πολλοί άνθρωποι ώστε δεν υπήρχε χώρος για να σταθεί κανείς ούτε έξω από την πόρτα. Εκείνος κήρυττε το θείο λόγο. Έρχονται τότε και του φέρνουν έναν παράλυτο, που τον βαστούσαν τέσσερα άτομα. Λόγω της μεγάλης τους πίστης, και επειδή είχαν μεγάλη αγάπη στον Χριστό, αλλά και στον βαριά ασθενή συνάνθρωπό τους (ή και συγγενή τους), ανέβηκαν στην στέγη από την πίσω σκάλα του σπιτιού, αφαίρεσαν τη σκεπή (αποτελείτο από σταυρωτά ξύλινα δοκάρια, με λίγα κλαδιά, καλαμιές και παχύ στρώμα λάσπης), έκαναν ένα άνοιγμα, και κατέβασαν με σκοινιά τη μικρή κλίνη, πάνω στην οποία ήταν ξαπλωμένος ο παράλυτος, μπροστά στον μοναδικό Γιατρό. Όποιος αγαπά αληθινά πάντα βρίσκει τρόπους να πετύχει τον υψηλό σκοπό του και μάλιστα δείχνει την αγάπη του στην πράξη. Όταν ο Ιησούς είδε την δυνατή τους πίστη είπε στον παράλυτο: «Παιδί μου, σου συγχωρούνται οι αμαρτίες» (Μάρκ. 2,5). Όπως ο καλός φυσικός πατέρας δεν αρνείται να εξυπηρετεί τα παιδιά του, έτσι και ο Ιησούς σπλαχνίστηκε και συγχώρεσε και θεράπευσε τον παραλυτικό. Τον ονομάζει «παιδί του», αφού εισάγει πλέον στην ανθρωπότητα εκκλησιαστικά οικογενειακές σχέσεις. Φαίνεται ακόμη στα λόγια Του πως η πρωταρχική ρίζα της ασθένειας είναι η φθορά και η αδυναμία της φύσεώς μας, η αμαρτία, που διαιωνίζεται είτε ως φθαρτότητα και θνητότητα κληρονομικά, είτε προκαλείται από τις ίδιες τις προσωπικές μας πράξεις. Ο μοναδικός ιατρός, Ιησούς Χριστός, θεραπεύει πρώτα την πηγή και αιτία της ασθένειας και μετά θα επακολουθήσει η γιαιτρεία του σώματος. Ο Θεάνθρωπος είναι εξάλλου «ο αίρων την αμαρτία του κόσμου» (Ιω. 1,29) και ο καταργών «τα έργα του διαβόλου» (Α΄ Ιω. 3,8).

Κάθονταν όμως εκεί μερικοί γραμματείς και συλλογίζονταν μέσα τους: «Πώς μιλάει αυτός έτσι, προσβάλλοντας τον Θεό; Ποιος μπορεί να συγχωρεί αμαρτίες; Μόνο ένας: Ο Θεός!». Διότι οι νομοδιδάσκαλοι θεωρούσαν βαρύτατη βλασφημία το να ισχυρίζεται κάποιος ότι μπορεί να συγχωρεί αμαρτίες. Το περιστατικό θέλει να υπογραμμίσει τη σύγκρουση του Ιησού με την θρησκευτική ηγεσία της εποχής του, οι οποίοι δεν παραδέχονταν ότι είναι ο Υιός του Θεού και ότι έχει το δικαίωμα «αμαρτίας αφιέναι». Αμέσως κατάλαβε ο Ιησούς ότι αυτά σκέφτονται και τους λέει: «Γιατί κάνετε αυτές τις σκέψεις; Τι είναι ευκολότερο να πω στον παράλυτο: 'Σου συγχωρούνται οι αμαρτίες' ή να του πω: 'Σήκω, πάρε το κρεβάτι σου και περπάτα'; Για να μάθετε λοιπόν ότι έχω εξουσία να συγχωρώ πάνω στη γη αμαρτίες» –λέει στον παράλυτο: «Σε σένα το λέω, σήκω, πάρε το κρεβάτι σου και πήγαινε στο σπίτι σου». Ο κατάκοιτος όχι μόνο θεραπεύτηκε, αλλά βρήκε τη δύναμη να σηκώσει και το στρώμα του και μπροστά σ' όλους βγήκε έξω, ενώ ο κόσμος θαύμαζε και δόξαζε το Θεό λέγοντας: «Τέτοια πράγματα ποτέ ως τώρα δεν είδαμε» (Μκ. 2,12). Φάνηκε από τότε ότι οι θεραπείες ασθενών, και όλα τα θαύματα του Ιησού μέχρι σήμερα, είναι προγεύσεις και προμηνύματα της τελικής νίκης του Θεού πάνω στη φθορά και το θάνατο. Και αυτό απορρέει από τη μεσσιανική εξουσία του Χριστού πάνω στην αρρώστια, το σατανά, το θάνατο. Να γιατί η Εκκλησία, που είναι η συνέχεια του Ιησού πάνω στη γη, έχει την εξουσία να συγχωρεί αμαρτίες και να θεραπεύει «κάθε νόσο και κάθε ασθένεια», εξουσία που ο Αρχηγός της μεταβίβασε σ' αυτήν μέσω των αποστόλων και μαθητών Του (Ιω.

20,23).

Ο άνθρωπος επομένως έχει ανάγκη όχι μόνο από ψωμί και χρήματα, αλλά και από ευαισθησία, νόημα ζωής, κοινωνικότητα, δικαιοσύνη και ελευθερία. Στην ουσία ο Χριστός αποκαθιστά τον παραλυτικό στην κοινωνία της εποχής του από την οποία είχε χωριστεί, δεδομένης της τότε αντίληψης ότι ήταν παράλυτος λόγω μεγάλων αμαρτιών που είχαν διαπράξει οι γονείς του ή ο ίδιος. Οι χριστιανοί επομένως δεν μπορούν να είναι παθητικοί παρατηρητές των δρώμενων πάνω στη γη, αλλά οφείλουμε να ανακουφίζουμε τους πτωχούς, τους θλιμμένους, τους διωκόμενους και τους ταλαιπωρημένους. Η Εκκλησία απαρχής και μέχρι των εσχάτων ενδιαφέρεται και για τις υλικές ανάγκες, τις κοινωνικές πληγές, τις διακρίσεις, τη μόλυνση του περιβάλλοντος, τα δικαιώματα των εργαζόμενων, τη φτώχεια.

Το μήνυμα του Χριστού στον κάθε ασθενή είναι να ατενίζει το πρόβλημά του με αισιοδοξία και να μην το καλύπτει, να μην πάψει να πιστεύει, να μην απογοητεύεται αλλά να ανοίγεται σε φίλους και συγγενείς. Να προσπαθεί να αισθάνεται χρήσιμος και να αναμένει το θέλημα του Θεού με πίστη και υπομονή, με ελπίδα και αισιοδοξία. Έξοχα παραδείγματα τα ακόλουθα: Ο πιστός γερμανός συνθέτης Φρήντριχ Χαίντελ, αφού θεραπεύτηκε (μετά από προσευχή) από παραλυσία του δεξιού του χεριού, έγραφε για αρκετό διάστημα στη συνέχεια το αριστουργηματικό ορατόριό του 'Μεσσίας', που παρουσιάστηκε για πρώτη φορά το 1742 στο Δουβλίνο. Η Ωντρεϋ Μύλλερ, αν και έπασχε από πολιομυελίτιδα και ήταν παράλυτη σε όλο το σώμα κάτω από λαιμό, εν τούτοις είχε τέτοια πίστη που την βοήθησε να γράψει υπέροχα άρθρα, χτυπώντας με ένα σφυράκι ανάμεσα στα δόντια τη γραφομηχανή της. Τα κείμενά της αυτά, γεμάτα δύναμη και ελπίδα, τόνωσαν το ηθικό και παρηγόρησαν χιλιάδες αναγνώστριές της.

Βλέπουμε ότι η χάρη του Θεού ανακαινίζει τον άνθρωπο, τον λυτρώνει ψυχοσωματικά και ότι εξαρτάται από τη θέληση του Θεού και τη δική μας πίστη η σωτηρία μας. Η άκτιστη χάρη Του όμως δεν είναι απαραίτητο να ενεργεί πάντα τη σωματική θεραπεία (για λόγους πνευματικά παιδαγωγικούς), απ' τη στιγμή που ο πιστός κοινωνεί ήδη με την πίστη και την αγάπη του στο μυστήριο του Χριστού, απελευθερώνεται με τη μετάνοιά του από τον εγωισμό και ατομισμό του και βαδίζει με ελπίδα και αρετή την αγιαστική του πορεία προς τη βασιλεία των Ουρανών.

ΒΟΗΘΗΜΑΤΑ:

ΛΟΓΟΣ ΚΑΙ ΥΠΑΡΞΗ, Κων/νου Γρηγοριάδη, τόμ. α', έκδ. β', εκδ. Μεταμόρφωσις του Σωτήρος, Αθ. 2001

Ο ΧΡΙΣΤΟΣ ΚΑΙ Ο ΚΑΙΝΟΥΡΙΟΣ ΚΟΣΜΟΣ ΤΟΥ ΘΕΟΥ, Ν. Νευράκη, Αθ. 1989

ΤΟ ΚΑΤΑ ΜΑΡΚΟΝ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟ, εκδ. Πουρναρά, Θεσσαλ. 1988